

Thema: Verlangen

PREEK

**naar aanleiding van 1 Tessalonicenzen 3,9-4,12
op zondag 24 januari 2021 (Roepingenzondag)**

Liturgie

Mededelingen van de kerkenraad

Psalm 43 : 3,4

https://www.youtube.com/watch?v=VxHZzMk5_GA

Votum en groet

Psalm 27 : 1,7

<https://www.youtube.com/watch?v=XqJjQT9U244>

Gebed – het Onze Vader

Gezang 234 GK Als je bidt, zal Hij je geven

https://www.youtube.com/watch?v=0P_SquVRvX8

Schriftlezing: 1 Tessalonicenzen 3,9-4,12

Preek – Vertrouwen

LB 675 : 1,2 Geest van hierboven

<https://www.youtube.com/watch?v=h93nvWaj2u0>

Ontmoeting met...

Dankzegging en voorbede

Collectemoment

LB 907 : 1,2 Jezus, mijn verblijden

<https://www.youtube.com/watch?v=70BL3HB1P8A>

Zegen

Gemeente van Jezus Christus, onze Heer,

Bij de voorbereiding van deze preek kwam ik ervan onder de indruk hoeveel gebeden er in de Bijbel staan. Er staat zelfs een compleet gebedenboek in – het boek van de Psalmen. Dat is eigenlijk een boek in vier delen, waarvan elk deel eindigt met de lof op God:

*Geprezen zij de HEER, de God van Israël,
van eeuwigheid tot eeuwigheid.*

Amen, amen (41,14; vgl. 72,18-19; 89,53; 150).

Maar daarnaast – en daar kwam ik misschien nog meer van onder de indruk – is er nog een grote hoeveelheid van gebeden, eigenlijk te veel om op te noemen, in elk geval om afzonderlijk bij stil te staan: het gebed van Abraham, van Mozes, van Hanna, van Salomo, van Elia, van Jeremia, van Daniël, van Maria, van Jezus, van Paulus, van Petrus (zie *Goed Gelovig*, p. 638). En dan durf ik echt niet te zeggen dat ik er niet een overgeslagen heb...

Het zijn stuk voor stuk gebeden waar verlangen uit spreekt.

Het verlangen naar uitkomst.

Het verlangen naar nabijheid.

Het verlangen naar troost.

Het verlangen naar...

Vul het maar voor jezelf in.

Waar verlang jij eigenlijk naar?

Waar verlang ik naar?

Ik kan me voorstellen dat je ernaar verlangt dat de beperkingen die gelden opgeheven worden, dat er duidelijkheid komt wanneer kinderen weer naar school kunnen, dat je weer plannen kunt maken om erop uit te gaan, dat je weer eens uit eten kunt gaan.

Ik zou bijna zeggen: wie kent dat verlangen niet?

En ook buiten alles wat te maken heeft met de beperkingen van het moment kun je verlangens hebben.

Die jongen die verlangt dat het meisje met wie hij het goed heeft eindelijk eens toehapt...

Dat stel dat ernaar verlangt om zwanger te raken...

Die oude vrouw die verlangt om van haar pijn af te komen...

Waar verlang jij naar?

En één stap verder: hoe verhoudt zich jouw verlangen met het verlangen van Abraham, van Mozes, van Elia, van Jezus, van Paulus?

Hoe verhoudt het zich tot het verlangen van bijvoorbeeld de dichter van Psalm 84 die vol verlangen smacht naar de voorhoven van de HEER?

Als we het over dat soort verlangen hebben, dan kan ik me trouwens wel voorstellen dat er een stuk aarzeling opdoemt.

Bij mij in ieder geval wel.

Het is de aarzeling die ontstaat – als je de vraag hoe het zit met jouw verlangen naar God diep tot je door laat dringen.

En dan kan het ook zomaar gebeuren dat elke lust om te bidden je vergaat.

Dat je het erbij laat zitten – omdat het gebed je toch niet verder helpt, omdat je denkt dat bidden je leven niet anders maakt, omdat je er misschien zelf wel niet voor in de stemming bent om te bidden.

Wie kent dat niet? – zou ik bijna zeggen.

Je wilt het – God liefhebben, bij Hem je geluk zoeken, je leven aan Hem toevertrouwen.

Maar wat is er veel dat je daarbij in de weg kan zitten.

En nog erger: wat zit ik mezelf vaak in de weg.

En wat komt het verlangen erdoor in het gedrang.

Dat verlangen naar God.

Dat verlangen om te leven met Hem en voor Hem en tot zijn eer.

**

Juist daarom is het zo goed om vandaag over het gebed na te denken vanuit het oogpunt van *verlangen*.

En dan misschien wel het meest vanuit de vraag hoe we dat verlangen levend kunnen houden, of anders: hoe we dat verlangen leven in kunnen blazen.

Daarvoor is het allereerst nodig dat je jezelf kent.

Niet dat dat het belangrijkste is, maar het is wel het eerste.

Hoor maar wat de *Gewone Catechismus* (die wij in deze serie volgen) erover zegt (vr./antw. 32):

Wat doe je als je bidt?

Ik spreek met God, ik aanbid Hem en ik vertrouw mij aan Hem toe.

In mijn gebeden betrek ik Hem bij alles wat mij bezighoudt...

Als je eerlijk bent kun je het alleen al van dit eerste stuk van het antwoord best benauwd krijgen.

Ik – *spreken* met God? Maar ben ik me daar wel voldoende van bewust?

Hoe vaak is niet een gebed een ritueel?

En hoe groot is niet het risico dat je ook dit ritueel maar overslaat?

Ik spreek met God, ik aanbid Hem, ik vertrouw me aan hem toe – maar doe ik dat ook als ik aan het bidden ben?

Misschien best confronterend, zo'n vraag, maar confronteer jezelf er alsjeblieft mee.

Misschien wel het meest confronterend in het antwoord van die *Gewone Catechismus* vind ik dat er staat dat je God betreft *bij alles wat mij bezighoudt*.

Jazeker, als ik het ziekenhuis in moet – dan bid ik tot Hem.

En als ik iets heb om te vieren – dan dank ik Hem.

Maar Hem betrekken *bij alles wat mij bezighoudt*...

Dat is niet helemaal de werkelijkheid die ik tegenkom – bij mezelf...

Juist daarom is het goed om even op jezelf teruggeworpen te worden.

Ik mag met God spreken.

Ik mag Hem betrekken in alles wat me bezighoudt.

Als je dat zo te horen krijgt – dan is dat niet alleen confronterend.

Dan mag dat voor mij tegelijk een stimulans zijn om me daar van bewust te zijn.

Om me dat opnieuw eigen te maken: bidden is méér dan dat wat ik er wel eens van maak.

Om me te *laten* aansporen om God te betrekken – bij alles wat mij bezighoudt.

Ik weet hoe ik in elkaar zit.

Ik weet hoe het werkt – met mijn gewoontes: die lopen zomaar leeg, die kunnen zomaar vervagen en verdwijnen.

Jezus leert je niet niets te bidden: *leidt ons niet in verzoeking*.

Misschien is die bede de meest confronterende van het Onze Vader – in elk geval waar het mezelf betreft.

De *Gewone Catechismus* brengt het haarscherp voor me in beeld, als hij bij de toelichting op deze bede zegt:

Er is een soort moeite in het christelijke leven die verder gaat dan ziekte en zorgen, maar die onze ziel belaagt.

Wat dat te maken heeft met bidden?

Bidden is – zo las ik ergens anders – “het kloppende hart van een aan God toegewijd leven” (W. Verboom in *Goed Gelovig*, pag. 634).

Het kloppend hart – dat bleef bij me haken.

Zoals Abraham met een kloppend hart bidt voor Sodom (Gen. 18).

Zoals Salomo met een kloppend hart bidt om wijsheid (1 Kon. 8).

Zoals Paulus – we lazen het – met een kloppend hart bidt voor de gemeente van Thessaloníki.

Wat klinkt daar een aanmoediging in door.

Maar wat hebben ze die aanmoediging daar ook nodig.

Wat heb ik die aanmoediging nodig.

Ik heb het nodig – omdat het kloppende hart van mijn aan God gewijd leven zo vaak de nodige problemen kent.

Ik verlang naar God.

Maar wat heb ik het nodig dat dit verlangen gevoed wordt.
Anders... Je weet vast wel hoe dat gaat.

Anders...

Soms vergeet je het – hoe je als mens een machtig middel hebt gekregen om met God te spreken, Hem te aanbidden, je aan Hem toe te vertrouwen.
Soms vergeet je het...

Ik las daar een mooie anekdote over.

Die gaat over een kind en speelt zich in een periode van grote droogte in Engeland. De kerkelijke gemeente daar kwam samen om God aan te roepen, dat Hij zich over hen zou ontfermen. Wat verlangden ze toch naar regen! En wat was het goed om dat verlangen bij God neer te leggen.

En dat kind dan? Dat had alvast een paraplu meegenomen. En het verhaal wil dat ze die inderdaad nodig had na de dienst (*Goed Gelovig* 639). Zij wel...

**

Dat brengt me bij het tweede dat nodig is om het verlangen levend te houden. Dat is dat je om het verlangen warm te houden niet alleen jezelf moet kennen, maar ook dat je God moet kennen.

Ik neem aan, gemeente, dat u persoonlijk nauwelijks meer bidt.

Zo begon ooit een dominee zijn preek over het gebed.

Daar kan ik meer over zeggen, maar waar het me om gaat is dat die dominee duidelijk wilde maken dat bidden elke vorm van vanzelfsprekendheid kan verliezen. Dan wordt bidden armoede.

Een ritueel.

Een gewoonte.

Een ding.

Een opstap om het bidden maar te laten.

Het is de theoloog Bonhoeffer die in dat kader spreekt over *de armoede van je hart*. Maar dat is niet het enige wat hij erover zegt.

Hij voegt eraan toe dat je niet de armoede van je hart je gebed moet laten bepalen, *maar de rijkdom van het Woord van God*.

*Laat niet de armoede van je hart je gebed bepalen,
maar de rijkdom van het Woord van God*

Dat zijn heerlijke woorden die het onthouden waard zijn.
Niet de armoede van je haart, maar de rijkdom van het Woord van God.

Dat is trouwens wat Paulus de christenen in Tessaloniki zegt.

Paulus – hij had zorgen over de situatie daar.

En hij schrijft vanuit Korinte dat hij er zo blij om is dat hij van zijn medewerker Timoteüs geruststellende berichten heeft ontvangen. Hij dankt God ervoor – en hij bidt dat hij z'n geloofsgenoten daar terug mag zien om ze te voorzien van nadere instructies: om aan te vullen, zo zegt hij, *wat er nog aan uw geloof ontbreekt*.

Daarin is Paulus een voorbeeld van wat bidden is.

We nemen weer even die *Gewone Catechismus* erbij:

*Wat doe je als je bidt?
Ik spreek met God, ik aanbid Hem en ik vertrouw mij aan Hem toe.
In mijn gebeden betrek ik Hem bij alles wat mij bezighoudt...*

Paulus betreft in alles wat hem bezighoudt God.

En nu hij niet persoonlijk nadere instructies kan geven, geeft hij die per brief mee aan Timoteüs.

Het zijn de instructies die volgen in hoofdstuk 4.

Het zijn instructies over seks en geld – wat ook toen al brood-actueel was.

Mensen – houd de zaken zuiver. De zaken je relatie. En houd het ook zuiver als het gaat om je eigen zaken.

Hij heeft er twee motieven voor: God vraagt het van je. En Hij vraagt nooit te veel, want Hij geeft door zijn Geest je ook de kracht om te doen wat Hij verlangt.

Dat is het ene motief. Dat vind je in vers 8:

Dus wie deze voorschriften verwerpt, verwerpt niet een mens, maar God, die u zijn heilige Geest geeft.

En hij heeft nog een motief, een tweede.

Dat is dat er op je wordt gelet.

Jij – christen? Maar hoe zit dat dan met relaties? En hoe zit dat dan met zaken? En hoe zit dat dan met omgaan met geld? En hoe zit het dan met dat waar jij voor leeft?

Dat vind je aan het slot van vers 11 en in vers 12:

Dat hebben wij u opgedragen, opdat u een eerzaam leven zult leiden in de ogen van hen die niet tot de gemeente behoren...

Dat alles is de uitwerking van wat hij eerder heeft gezegd (vs. 3):

Het is de wil van God dat u een heilig leven leidt.

Dat is dus wat God *verlangt*.

God verlangt van mensen in Tessaloniki – net zoals Hij dat van jou en mij verwacht – dat we leven op een manier die past bij Hem.

En het mooie van wat Paulus aan instructie meegeeft aan de christenen daar en hier is dat hij zijn verlangen, dat zijn z'n gebeden, laat vullen met wat God verlangt.

De gebeden van Paulus zijn vol – niet van de armoede van zijn zorgen over de gemeente, maar vol van de rijkdom van Gods Woord, om het met de woorden van Bonhoeffer te zeggen, die ik zojuist aanhaalde.

Als God wat van je vraagt – *het is de wil van God* – dan is dat maar niet een onderkoelde eis van een potentaat die over jou te zeggen denkt te hebben.

Nee, dan gaat het om het hoogste verlangen van Hem die Heer is over jou leven.

Dan is dat het verlangen van Hem die je zijn Geest geeft.

Dan is dat het verlangen van Hem die wil dat mensen dat aan je kunnen zien: het is de wil van God dat je heilig, dat is Hem toegewijd leeft.

Dat je dat doet – heel concreet in je relatie.

Dat je dat doet – heel concreet als het gaat om het behartigen van je eigen zaken.

Dat je dat doet – en voor mij is dat vandaag het meest concreet in de kracht van het gebed.

Hoor maar hoe het Paulus is – die God erom *dankt*, dat hij zulke mooie berichten van Timoteüs heeft doorgekregen (3,9).

Het is Paulus – die *bidt* voor de gemeente aan wie hij zijn brief richt (3,10). En laten we niet vergeten dat hij dus ook bidt voor ons als gemeente vandaag.

Het is Paulus – die God betreft in alles wat hem in zijn dienst bezighoudt.

En ook verderop lees je dat, als Paulus – dan zitten we weer een hoofdstuk verder – zegt: *bidt onophoudelijk* (5,17).

Hou de regelmaat erin – dat bedoelt hij.

En hij vervolgt: *Dank God onder alle omstandigheden* (5,18).

En dan komt het: *want dat is wat Hij van u, die één bent met Christus Jezus, verlangt* (vs. 17-18).

Laat dat verlangen van God jouw en mijn hart maar vullen.

Paulus die bidt voor de gemeente – hij vraagt aan diezelfde gemeente om ook voor hem te bidden (5,25).

De dragende kracht van het leven met God – die vind je in het gebed als dat kloppende hart van een God toegewijd leven.

**

Dat lukt mij nooit – denk je misschien.

Wat is het dan mooi dat je je gebeden mag afsluiten met een Amen.

De bekende kerkreformator Calvijn gebruikte voor het bidden al het voorbeeld van een ladder, toen hij zei dat we langs de ladder van Gods beloften de hemel mogen beklimmen.

Daarmee bedoelde hij dat we bij God alles wat Hij ons beloofd heeft in herinnering mogen roepen. Langs de ladder van alles wat God belooft klimmen we omhoog...

Die ladder – die blijft niet uit zichzelf staan.

Die blijft alleen staan dankzij Hem die de Amen van elk gebed dat ik mag zeggen.

Die de Amen is in wie als Gods belofte zeker en vast zijn, Jezus Christus.

Laat ik daarom – net als de vorige keren – eindigen met een vraag en antwoord uit de *Gewone Catechismus*:

Waarom zou God je gebeden horen?

Ik bid in de Naam van Jezus. Hij heeft ons het gebed voorgedaan en Hij brengt onze gebeden tot God. Zo bidt Hij voor ons bij zijn en onze Vader die in de hemel is.

Het is allemaal samengebald in dat ene woord Amen: het is zeker en vast.

Die zekerheid hoef ik niet in mezelf te zoeken.

In mijn geloof.

In mijn bezig zijn met God.

Dat was het eerste in deze preek: ik ken mezelf.

Die zekerheid krijg ik van God. God geeft mij die zekerheid in zijn Woord.

Dat was het tweede: ik ken God.

Ik weet wie Hij is – voor mij.

Ik weet dat Hij mij niet loslaat.

En ik mag daar zo zeker van zijn door Jezus Christus aan wie ik die zekerheid te danken heb, die mijn zekerheid geeft door zijn Geest. Ik ken Christus.

Het is zijn Geest – die je leert verlangen te doen wat God van je verlangt.

Die Geest – leert je af te zien van je zelf en het te verwachten van wat God je belooft.
Heerlijk – om dat verlangen te kennen!

Amen.